

Vort Liv!

Socialistisk Skildring

af

P. L. J.

(Denne Sang, som har vunden almindelig Bifald i den internationale Arbejderforening, sælges til Fordeel for den fængslede Bistyrrelse.)

Kjøbenhavn.

Sædes hos M. Jansen,
Dronningensgade Nr. 18, 1ste Sal.

Trykt hos J. Henriksen.
1872.

V box 39: 1143

Mel.: Vi Sømand gjør ei mange Ord.

Bort Liv er kun en evig Strid
Med Suf og Taarer blandet;
Vi kjender kun til Savn og Slid,
Dg maa ei kjende andet.
Den rige Mand, som bedre veed,
Som eier kjøbte Gaver,
Han støtter vor Uvidenhed,
Dg vi forbliver Slaver.

I Tidens Løb ei Lidet svandt
Af Oldtids bundne Stikke;
Et sorgfrit Liv den Rige vandt,
Men Fattigmanden ikke.
Det røde Guld i Rigmands Pult
Regjerer Nutids Verden,
Mens mangen Fattig lider Sult,
Trods al sin Slid og Færden.

Hvor mangen gammel, fattig Mand
Maa ei som Fange sukke,
Naar ei den Rige mere kan
Hans Arbeidsfrugter plukke.
Udfølt fra sine Børn og Liv
Dg Fortids gamle Venner,
I Fattighuset han sit Liv
I Sorg og Kummer ender.

Der høres Raab fra Kongens Gal,
Som ud til Strid os kalder,
Hvor vi som Offer bløde skal
Paa Slagteriets Alter.
Maa ei hvert sølsomt Hjerter slaa
Bed Tanken om at drage
Til Døden — bort fra Liv og Smaa,
Som har kun Nød tilbage.

Men Gud ske Lov at Tidens Aand
Forklaret har vort Die,
Saa vi, trods Trældoms haarde Baand,
Det Sande skjælner osie.
Vi seer nu klart, at Løgnens Ord
Som Avner trindtom spredes,
Dg at den hele faldne Jord
Bed Løgnens Magt vildledes.

Derfor du undertrykte Stand!
Din Pligt til Kamp dig kalder
Forinden du for Guldbets Mand
Af Sult som Dffer kalder.
Hvad dig bl'et tilbøjet efter Skøn
Du ei dig lader nøje,
Men fordrer frit din fulde Løn,
For al Din Slid og Nøje.